

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Β'. ΙΟΥΛΙΟΣ 1928 - ΤΕΥΧΟΣ Β'

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

Ἄγαπῶ μιὰ κουκουβάγια. Εἶναι ἀπὸ μπροῦντζο χρυσομένο καὶ τὰ μάτια της ἀπὸ γυαλί.

Μὰ τί γυαλί! Γυαλί ποὺ μιλά.

Τὴν ἔχω ἀντίκρι μου στὸ γραφεῖο μου στημένη καὶ κάθεται ἀπάνω σὲ μιὰ μικρούτσικη τετράγωνη βάση ἀπὸ μάρμαρο λεφκό, συλλογισμένη.

Μὲ κοιτάζει σοβαρά, σὰ θυμωμένη μάλιστα ἡ κουκουβάγια καὶ μοῦ λέει:

— «Μιουνταλάκο, τί μὲ θωρᾷ; σὰν τὸ χάχα; Βλέπω καὶ δὲ μὲ κατάλαθες ἀκόμα.

Εἶμαι τὸ πουλί τῆς Ἀθηνᾶς. Τῆς Γλαφκώπιδας τὸ Πουλί. Γιατί Γλαφκώπιδα ὅμως; Γιατί τὰ μάτια της εἶναι σοῦθλες, σοῦθλες φωτεινὲς σὰν τὰ δικιά μου.

Γιατί πάλε σοῦθλες καὶ γιατί φωτεινές;

Μάθε το καὶ τοῦτο, ἀφοῦ δὲν τὸ ξαίρεις.

Σοῦθλες καὶ φωτιά, μωρέ, σὰν τὰστροπελέκι, ἐπειδὴς εἶναι Κόρη τοῦ Δία καὶ πειδὴς ὁ Δίας εἶναι ὁ Θεὸς τῆς Ἀστραπῆς, εἶναι ὁ Νεφεληγερέτης. Ψάξε στὰ Λεξικά καὶ θὰ τὸ διῆς, ἂ δὲν τὸ πιστέψεις.

Ἔτσι κ' ἡ Ἀθηνά μου εἶναι μιὰ Δύναμη τῆς Δημιουργίας, τρανή. Ἀφοῦ βρόντησε ὅμως, ἀφοῦ ἄστραψε, γελᾷ ὁ οὐρανὸς καὶ τὸ χαμόγελό του περεχύνεται στὴ γῆ ὅλη, πέρα πέρα.

Τέτοιος κι ὁ ποιητής, ὁ πλάστης. Ἀναποδογουρίζει τὰ πάντα καὶ τότες, ἅμα γαληνέψη; ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ ἀριστούργημα ὀρμᾷ.

Τί μὲ βαστᾷς ἀντίκρι σου ἐδῶ στὸ γραφειουδάκι σου τοῦ Παρισιοῦ, τὸ ψυχρό; Ἐσύ, μὲ τὰ χρονάκια σου, φίλε μου, χρειάστηκε ἀναγκαστικὰ νὰ μ' ἀγαπήσης ἐμένα τὴ γνωστικὴ. Φρόνιμος εἶσαι, γιατί ὄχι νύνασαι πιά νὰ κάνης τρέλες.

Γιάννη, κουβάλησέ με στην Ἀθήνα, ὅπου ξεχάσανε
τὴν Ἀθηνά. Σύνεση καὶ δράση, θέλει σήμερα ἡ Ἑλλάδα».

Τὴν ἀκούω τὴν Κουκουβάγια. Καὶ τὰ λόγια τῆς με-
λειῶ. Σίγουρα πῶς τὴν ἀγαπῶ τὴν Κουκουβάγια, τόρα.
Μὰ νὰ πάρη ὁ Διάβολος δὲν ξαίρω τὶ δαίμονας μέσα
μου ἀναστενάξει.

— «Ποῦ εἶστε, γλυκά, ποῦ εἶστε τρυφερά μου τῆς
Ἀφροδίτης πιπίνια πιπινάκια ;»

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΠΑΡ

Εἶτανε τόσο, ἡ ψυχὴ του, κουρασμένη...

— *Κι ἔνοιωθε, ἀλήθεια, τόσο ματωμένη
τὴν καρδιά...—*

Τὴ νύχτα προπαντός. —

Σὰν ὀπτασία

*πολύχρωμη περνοῦσαν ἀπὸ μπρός του,
μὲς στοὺς καπνοὺς, παράξενες κυρίες,
καὶ σοβαροί, ἀμίλητοι, ἀρχόντοι.*

Μὰ ὅλοι εἶταν τόσο ξένοι, τόσο ξένοι...

— *Κι ὦ, τὴν καρδιά του τὴ φτωχιά, τὴ μαραμένη...*

Κι ὕστερα, μὲς στὸ θάμπος, πῶς χανόταν

κι αὐτός, σιωπηλά, στὶς συντροφίες...

πῶς ἔνοιωθε μονάχος... — Οὔτε κὰν

τὰ βήματά του ἀκούγονταν

μὲς στὰ παχυνὰ χαλιά...

Κι ὦ, ἡ ἀγαπημένη του γωνιά, ἡ ἐρημιτιά...

*Κι ὅταν, κατόπιν, ἀρχίζεν ἡ ὀρχήστρα
(τόσο παθιάρικα καὶ τόσο ἀρμονικά...)*

οἱ θύμησες πῶς ξύπναγαν, πικρά...